

การศึกษาความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

A study of the English ability of the first year students of the Faculty
of Management Science, Valaya Alongkorn Rajabhat university under Royal patronage,
Pathumthani province

ประวิทย์ ธงชัย¹

Prawit Thongchai

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงพัฒนา (research and development) ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี เพื่อให้ทราบว่านักศึกษามีความสามารถในการรับรู้ภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใดตลอดการศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อพัฒนาชุดการวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 (2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ความสามารถทางการเรียนด้านภาษาอังกฤษ ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษ และ (3) เพื่อศึกษาทักษะภาษาอังกฤษด้านต่าง ๆ ของนักศึกษา จากการศึกษาพบว่า (1) ผลการพัฒนาชุดการวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษจากการคำนวณค่าประสิทธิภาพของชุดการสอน (E1/E2) พบว่า ชุดการวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษา พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ (E1/E2) โดยเฉลี่ย 81.70/89.48 โดยมีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) เท่ากับ 81.70 และค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) เท่ากับ 89.48 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 แสดงว่าประสิทธิภาพของชุดการวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด (2) ผลการเปรียบเทียบทักษะภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษามีความก้าวหน้าด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีประสิทธิผลเท่ากับ 8.273 และ (3) ผลความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษา พบว่า ทักษะมีคะแนนมากที่สุด คือ การฟังเพื่อค้นหารายละเอียด รองลงมา คือ การฟังเพื่อการคาดคะเน การฟังเพื่อหารายละเอียดเฉพาะและการอนุมาน ตามลำดับ

คำสำคัญ: นักศึกษา, ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ, ทักษะภาษาอังกฤษ

¹ Language Center, Valaya Rajabhat university under the Royal patronage, Thailand E-mail : prawit@vru.ac.th

ศูนย์ภาษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ประเทศไทย

* Manuscript received July 12, 2020; revised September 25, 2020 and accepted October 28, 2020

Abstract

This study is a research and development of the English language proficiency of the first year students of Valaya Alongkorn Rajabhat university under Royal patronage, Pathum Thani province, in order to know how well students are able to learn English throughout their semester. The objectives of the study are (1) to develop a set of English language proficiency measurement to be effective according to the criteria 80/80 (2) to compare the achievement in English language ability that was taught by using the English language proficiency test and (3) to study the English skills of students. The study found that: (1) The results of the development of the English language efficiency measurement test from the calculation of the efficiency value of the teaching set (E1 / E2) that was found that the set of the test has developed with an efficiency (E1 / E2) with an average of 81.70 / 89.48, which the process of (E1) is equal to 81.70 and 89.48 is for (E2) that is higher than the criteria: 80/80. It shows that the English language efficiency measurement set followed in the criteria. (2) The results of English skills comparison, it was found that the students had progress in learning achievement with an effectiveness by equal to 8.273. (3) The results of the English ability of students found that the skills with the highest scores were listening for details, followed by the listening for prediction and listening for finding specific details and inferences respectively.

Keywords: students, English language proficiency, English skills

บทนำ

ศตวรรษที่ 21 นั้นเป็นยุคแห่งข่าวสารข้อมูลและเทคโนโลยี ทำให้การสื่อสารต่าง ๆ ได้รับการพัฒนาอย่างไม่หยุดยั้ง ส่งผลให้ภาษาอังกฤษซึ่งถือว่าเป็นภาษาสากลเข้ามามีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพในปัจจุบัน เพราะภาษาอังกฤษถูกนำมาใช้เป็นภาษากลางที่ใช้สื่อสารให้เกิดการขยายตัวในภาคธุรกิจต่าง ๆ ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาและขยายตัวของเศรษฐกิจทั้งในระดับจุลภาคและระดับมหภาค ประเทศไทยซึ่งได้เข้าร่วมในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (Asian Economic Community) ได้เล็งเห็นช่องทางการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ โดยอาศัยการเปิดเสรีทางการค้า เปิดโอกาสให้มีการลงทุนจากนักลงทุนต่างชาติตามข้อตกลงทางการค้า (World Trade Organization) ทำให้เกิดหน่วยธุรกิจที่เป็นองค์กรข้ามชาติเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้แรงงานที่มีทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษได้นั้น เป็นที่ต้องการเป็นอย่างมากของตลาดแรงงานไปด้วย และเป็นแรงงานที่มีสมรรถนะที่สามารถแข่งขันในเวทีโลกอย่างเท่าเทียมกับนานาประเทศได้ แต่ในทางกลับกัน แรงงานที่ถูกป้อนให้กับหน่วยธุรกิจดังกล่าวยังขาดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก ทำให้แรงงานไทยเสียโอกาสในการแข่งขันกับแรงงานทั้งจากภูมิภาคใกล้เคียงและประเทศในแถบอื่น ๆ ที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพกว่า ทั้งนี้

สอดคล้องกับข้อมูลทางสถิติจากสำนักงานสถิติแห่งชาติที่ได้ออกมาเปิดเผยข้อมูลผู้ว่างงานในปี 2561 เดือน กุมภาพันธ์ว่ามีประมาณ 491,000 คน เมื่อเทียบกับปี 2560 ปรากฏว่า เพิ่มขึ้นประมาณ 61,000 คน คิดเป็น ร้อยละ 1.3 เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกัน จากปัญหาดังกล่าว เพื่อสร้างความเข้มแข็งและขยายขีดความสามารถของแรงงานไทยให้มีความรู้ มีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งจะเป็นการทำให้เพิ่มโอกาสในการแข่งขันในตลาดแรงงานไทยและตลาดแรงงานโลกมากยิ่งขึ้น เป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน และอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2561, หน้า 2)

กระบวนการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ (1) การเรียนรู้ในชั้นเรียน ซึ่งเครสเซน (อ้างถึงใน ปิยนุช อุดมเกียรติสกุล, 2558, หน้า 45) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ในชั้นเรียน คือ การจัดชั้นเรียนในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นสามารถทำได้หลายรูปแบบ อาจอยู่ในรูปของการกระทำทั้งชั้น การกระทำเป็นกลุ่ม หรือการกระทำเป็นคู่ แต่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กันเวลาทำกิจกรรม โดยฝึกให้ผู้เรียนมีการพูด-คุย เวลาทำกิจกรรม โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง และควรฝึกผู้เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ เพื่อให้ผู้เรียนมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเสียก่อน แล้วค่อยแบ่งผู้เรียนเป็นคู่ ๆ หรือเป็นกลุ่มย่อยในการทำกิจกรรมต่อไป ซึ่งอาจแบ่งได้ตามความสามารถ หรือตามความสนใจ หรือตามเงื่อนไขที่อาจารย์ผู้สอนกำหนด และ (2) การเรียนรู้ตามธรรมชาติ (ไถน์บราว & สปาดาSpada, 2010 อ้างถึงใน มาละ แก้วบัวดี , 2562, หน้า 32) ได้กล่าวว่า ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในบริบทที่เป็นธรรมชาติ รูปแบบและโครงสร้างของข้อมูลทางภาษาที่ผู้เรียนได้รับจะไม่เป็นระบบและไม่เป็นไปตามลำดับ และผู้เรียนจะไม่ได้รับการแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา แต่จะมีโอกาสสื่อสารกับเจ้าของภาษาในบริบทที่กว้างและหลากหลายมากกว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียน ซึ่งผู้เรียนมีโอกาสดำเนินการตามภาษาที่มีความเป็นระบบ เป็นลำดับขั้นตอน และได้รับการแก้ไขการใช้ภาษาให้ถูกต้องมากกว่า

แต่กระนั้นยังพบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่นักศึกษาไทยยังมีปัญหามากที่สุดทั้ง ๆ ที่ทักษะการพูด ก็มีความสำคัญต่อนักศึกษาในประเทศไทยเป็นอย่างมาก อาจเนื่องมาจากจำนวนผู้เรียนในแต่ละชั้นเรียนมีมากเกินไป การขาดครูผู้สอนที่มีความเชี่ยวชาญ หรือเวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษมีจำกัด และเวลาส่วนใหญ่ถูกใช้ในการสอนทักษะอื่นที่เห็นว่าจำเป็นกว่า เช่น การอ่าน จึงทำให้การฝึกฝนและการเรียนรู้ทักษะการพูดของผู้เรียนไม่ประสบผลสำเร็จ ผู้เรียนจึงไม่สามารถสื่อสารได้ (สุวรรณา ดีไพบูลย์, ทวีศักดิ์ ชันยศ และวิราพร พงศ์อาจารย์, 2559) นอกจากนั้นประเทศไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกประเทศอาเซียน ทำให้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นมากขึ้น ดังนั้นผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากล ก็จะสามารถได้เปรียบทั้งการแข่งขันในตลาดแรงงานภายในประเทศและการออกไปหางานทำในประเทศอื่นที่มีค่าตอบแทนสูงกว่า จึงจำเป็นที่นักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ใน

ประเทศไทย โดยเฉพาะ 8 สาขาวิชาที่จะก้าวเข้าสู่ตลาดแรงงานในอนาคต ต้องมีการเตรียมความพร้อมรวมไปถึงการเร่งพัฒนาระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น (ณัฐนรี ฤทธิรัตน์ และธัญภา ชีรมณี, 2557)

ความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงตระหนักถึงความจำเป็นและเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษ จึงได้ปรับปรุงหลักสูตรให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงระดับมหาวิทยาลัย เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียนให้มีทักษะพื้นฐานในการฟัง พูด อ่าน และเขียน สามารถติดต่อสื่อสารกับสังคมโลกได้อย่างถูกต้องตามลักษณะสังคมและวัฒนธรรม ใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ พัฒนาภาษาเพื่อการประกอบอาชีพและการศึกษาต่อ ตลอดจนสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยไปสู่สังคมโลกได้ (กรมวิชาการ, 2562 , หน้า 1 - 2)

การเรียนภาษาอังกฤษจึงเป็นเรื่องที่จำเป็นพื้นฐานสำหรับนักศึกษาทุกคน เพราะเป็นที่ยอมรับกันว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่สำคัญที่สุดภาษาหนึ่งของโลก ดังนั้น ภาษาอังกฤษจึงเป็นเหมือนกุญแจสำคัญที่ไขไปสู่ความสำเร็จอันก่อให้เกิดความรู้ทั้งเก่าและใหม่ เพื่อเรียนรู้อดีต เข้าใจปัจจุบันและมองเห็นอนาคตได้ ปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารด้านต่าง ๆ เช่น การฟังเพื่อค้นหารายละเอียด การฟังเพื่อการคาดคะเน การฟังเพื่อหารายละเอียดเฉพาะและการอนุมาน เป็นต้น จึงเป็นสิ่งที่จูงใจที่ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่อง ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี เพื่อให้ทราบว่านักศึกษามีความสามารถในการรับรู้อังกฤษมากน้อยเพียงใดตลอดการศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาชุดการสอนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 1/2561 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 1/2561 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษ
3. เพื่อศึกษาความสามารถทางทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 1/2561 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

ขอบเขตการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทั้งหญิงและชายที่ศึกษาในคณะ
วิทยาการจัดการ ปีการศึกษา 1/2561 (ที่มา: ข้อมูลจากสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน ณ วันที่ 18
เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2561)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทั้งหญิงและชายที่ศึกษาในคณะวิทยาการ
จัดการ ปีการศึกษา 1/2561 จำนวน 45 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (purposive sampling)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ชุดการสอนที่มีวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น หลังจากที่ได้รับการสอนจากการใช้ชุดการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
3. ได้ทราบความสามารถทางทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 1/2561 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

การทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยค้นคว้าแนวคิดทฤษฎีแบ่งออกเป็น 6 ประเภท ดังนี้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสัมผัสภาษาและภาวะภาษาที่สอง

เวนริช (1970, pp. 1-3) กล่าวว่า เมื่อผู้พูดภาษาต่างกันต้องมาติดต่อกัน จะเกิดการสัมผัสภาษา โดยภาษาหนึ่งของผู้พูดเลือกใช้จะมีสถานภาพเป็นภาษาที่ใช้ในการติดต่อ และเมื่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งใช้ภาษาสองภาษาในการติดต่อกับบุคคลอื่น ก็จะเกิดภาวะสองภาษาขึ้น และผู้ที่ใช้สองภาษาในการติดต่อกับบุคคลอื่นเรียกว่า ผู้พูดสองภาษา คำพูดของผู้พูดสองภาษาอาจจะเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของแต่ละภาษา โดยผู้พูดจะมีความความคุ้นเคยกับภาษาหนึ่งมากกว่าอีกภาษาหนึ่ง ซึ่งการเบี่ยงเบนดังกล่าวเกิดจากปรากฏการณ์ที่เรียกว่า “การแทรกซ้อน” ที่เกิดขึ้นทั้งในระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ สอดคล้องกันกับ Odlin (1999, p. 6) กล่าวว่า การสัมผัสภาษาเกิดขึ้นเมื่อผู้พูดภาษาต่างกันมาติดต่อกัน และจำเป็นต้องใช้ภาษาเดียวกันเพื่อสื่อสารกัน ซึ่งภาษาที่ใช้ในสถานการณ์การติดต่อกันและจำเป็นต้องใช้ภาษาเดียวกันเพื่อการสื่อสารกัน และภาษาที่ใช้ในสถานการณ์การติดต่อกันนี้อาจจะแสดงหรือไม่แสดงลักษณะการเป็นภาษา ซึ่งเป็นการใช้ถ้อยคำที่รวมลักษณะของสองภาษาหรือมากกว่าสองภาษาเข้าด้วยกันก็ได้ ถ้ามีการใช้ภาษา

ที่เกิดขึ้น รูปแบบของภาษาที่ใช้พูดจะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ นอกจากนี้ยังอาจจะมี “การยืม” คำจากภาษาที่สองมาใช้ (เช่น การที่ผู้พูดภาษาอังกฤษยืมคำว่า “croissant” จากภาษาฝรั่งเศสมาใช้ในภาษาอังกฤษ) และ “การสลับภาษา” ซึ่งมีการสลับเปลี่ยนระหว่างภาษาที่สองอย่างมีระบบทั้งในระดับคำ วลี และประโยค โรเมน (Romaine, 2009, p. 50) อธิบายเรื่องการแทรกซ้อนของภาษาว่า เกิดขึ้นเนื่องจากการสัมผัสภาษา และเป็นปรากฏการณ์อย่างหนึ่งของภาวะสองภาษา และได้อ้างความเห็นของ เวนริช (as cited in Romaine, 2009, p. 50) ที่กล่าวว่า การแทรกซ้อนทางภาษาคือ ลักษณะของภาษาพูดที่บ่งบอกถึงลักษณะเฉพาะ ไม่ได้หมายถึงการถ่ายโยงหรือการยืมลักษณะภาษาหนึ่งมายังอีกภาษาหนึ่ง แต่หมายถึงการจัดรูปแบบภาษาขึ้นใหม่

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการเกิดภาษาพิดจินและลักษณะภาษาพิดจิน

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาครีโอลที่เป็นธรรมชาติพัฒนามาจากอดีตและใช้โดยมีรูปแบบไวยากรณ์ ต่างกับภาษาพิดจินมีลักษณะย่อด้านจากภาษาเป้าหมาย และใช้ในการติดต่อระหว่างเจ้าของภาษากับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ในสถานการณ์เฉพาะบางสถานการณ์ โดยลักษณะไวยากรณ์ของภาษาพิดจินอังกฤษ เช่น คำศัพท์จะยืมจากภาษาอังกฤษ ไม่มีการกระจายหน่วยคำ เช่น จะไม่มีการเปลี่ยนคำว่า I เป็น me, he เป็น him ฯลฯ รูปปฏิเสธจะใช้เพียงคำเดียว โดยเฉพาะส่วนใหญ่จะวางไว้หน้ากริยา และไม่มีการใช้กริยา to be ในประโยคที่ต้องใช้กริยาดังกล่าว เฟอร์กูสัน (Ferguson, 1997, pp. 114-117) ภาษาพิดจินเกิดจากคน 2 คน หรือมากกว่านั้น ที่พูดกันคนละภาษา มาใช้ภาษาพูดในการสื่อสาร ซึ่งภาษานั้นเป็นภาษาที่ไวยากรณ์และคำศัพท์มีลักษณะย่อด้านจากภาษาที่ใช้พูดโดยเจ้าของภาษา (native language) และผู้ที่ใช้ภาษานั้นต่างก็ไม่ได้ใช้เป็นภาษาแม่ ภาษาพิดจินพบในสังคมทุกระดับ ทุกสถานการณ์ แต่เกิดขึ้นบ่อยในการติดต่อระยะสั้นระหว่างคนที่มีความประสงค์จะติดต่อทางการค้า หรืองานอย่างอื่นที่มีรายละเอียดเกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนข้อมูลสื่อสารภายในช่วงเวลาอันสั้น ความจำเป็นจะต้องสื่อสารกันเป็นการชั่วคราวจะเกิดขึ้น ทำให้เกิดพัฒนาการเป็นภาษาพิดจิน ฮอลล์ (Hall, 1979, p. 9) ภาษาพิดจินในช่วงแรกเกิดจากการที่ประเทศโปรตุเกสและประเทศอังกฤษเดินทางไปล่าอาณานิคมยังดินแดนต่าง ๆ ในทวีปแอฟริกา มีการจับชาวพื้นเมืองไปขายเป็นทาสในไร่แถบรัฐลุยเซียนา ในประเทศสหรัฐอเมริกา ภาษาพิดจินจึงเกิดจากภาษาที่นักล่าอาณานิคมและชาวพื้นเมืองใช้สนทนาสื่อสารกัน

ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

1. ความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

ดัดเลย์ อีวานส์ และ เซนท์ จอร์น (Evans & John, 1998) ได้ให้ความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะว่า ภาษาอังกฤษที่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนซึ่งครอบคลุมในด้านไวยากรณ์ (grammar) คำศัพท์ (lexis) ทำเนียบภาษา (register) ทักษะด้านต่าง ๆ (skills) ซึ่งรวมไปถึงวาทกรรม (discourse) และรูปแบบภาษา (genres) ที่เหมาะสมกับกิจกรรมนั้น ๆ เป็นภาษาอังกฤษที่ถูกออกแบบเฉพาะ

อาจใช้ในสถานการณ์การสอนที่เฉพาะ และมีวิธีการที่แตกต่างจากภาษาอังกฤษทั่วไป (general English) ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ถูกออกแบบมาให้เหมาะสมกับความต้องการเฉพาะกลุ่ม อาจจะใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย โดยทั่วไปแล้วจะออกแบบมาเพื่อผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่ หรือ ผู้ที่มีอาชีพการงานแล้ว ทั้งระดับกลางและระดับสูง ขณะที่ สตรีเฟเวนส์ (Stevens, 1988, p. 12) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะหมายถึง การสอนภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน หัวข้อและเนื้อหาที่เรียนจะอยู่ในขอบเขตที่ผู้เรียนต้องการ มีความสัมพันธ์กับอาชีพ หรือวัตถุประสงค์เฉพาะ การสอนอาจจะมุ่งเน้นไปที่ทักษะเฉพาะด้าน เช่น การฟัง การอ่าน เป็นต้น ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นการสอนที่เกี่ยวข้องกับการอบรมการปฏิบัติ และความรู้ 3 ด้าน คือด้านภาษา ด้านการเรียนการสอน และด้านความสนใจเฉพาะของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับริชาร์ด และแพลตต์ (Richards & Schmidt, 1992, p. 125) กล่าวว่าภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะถูกออกแบบมาให้มีเนื้อหาและวัตถุประสงค์ตรงตามความต้องการของกลุ่มผู้เรียน เช่น ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ และภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นต้น

2. ลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

โรบินสัน (1991, p. 3) ได้แบ่งลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะออกเป็น 4 ประการ ดังนี้

2.1 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมุ่งเน้นที่เป้าหมายในการเรียนของผู้เรียน เพื่อนำไปใช้งาน ไม่ได้เรียนเพราะว่าสนใจในด้านภาษาและวัฒนธรรม

2.2 การจัดหลักสูตรสำหรับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะต้องเหมาะสมกับเวลาที่จัด

2.3 การจัดหลักสูตรสำหรับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะสำหรับรายวิชาหนึ่ง ๆ ผู้เรียนจะมีความต้องการและเป้าหมายในการเรียนที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกัน

2.4 ผู้เรียนส่วนใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมักจะเป็นผู้ใหญ่ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นวิธีการสอนที่สนองตอบต่อการประกอบอาชีพ และกระบวนการสอนก็จะแตกต่างจากการสอนภาษาอังกฤษทั่ว ๆ ไป เป็นการสอนที่เน้นสนองตอบความต้องการด้านอาชีพ (occupational requirements) และมีจุดมุ่งหมายในการนำภาษาไปใช้ในการฝึกอบรมด้านอาชีพ (vocational training programs)

3. การออกแบบเนื้อหาการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

เบลเชอร์ (Belcher, 2006) กล่าวว่า การใช้ทฤษฎีด้านการเรียนรู้แบบปัญญา (Cognitive learning) ซึ่งถือว่าผู้เรียนภาษาเป็นนักคิดที่สามารถสังเกตการณ์และพูดขึ้นตอนการถอดความของภาษาที่เขาใช้เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจะสันนิษฐานว่าปัญหาทุกอย่างมีลักษณะเฉพาะสำหรับผู้เรียนแต่ละคนในสภาวะหรือบริบทที่เฉพาะเจาะจง ดังนั้น การสอนจึงต้องเป็นกระบวนการที่ปรับให้เหมาะสมไปตามด้วย ผู้เชี่ยวชาญ

ด้านภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมักต้องการการประเมินทั้งก่อนและหลัง จากนั้นก็เข้าสู่ขั้นตอนการออกแบบและนำไปทดลองใช้โดยต้องผ่านกระบวนการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นก่อน การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นในภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจึงเป็นแนวคิดพื้นฐานในขั้นตอนการตัดสินใจเลือกใช้วิธีสอนและเนื้อหาการสอน เดียลโล (Diallo, 2007) ได้สังเคราะห์และสรุปองค์ประกอบสำคัญของหลักสูตรเรียนภาษาของ มัมบี้ (Munby, 1978) และแยลเดน (Yalden, 1983) โดยได้สรุปองค์ประกอบสำคัญของการออกแบบหลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีชั้นปีที่ 3 และ 4 ของมหาวิทยาลัยเซค อันตา ได้อุป ได้แก่ (1) เป้าหมาย (purposes) (2) ลักษณะของผู้เรียน (participant characteristics) (อายุ ตำแหน่ง บทบาท สัญชาติ เพศ) (3) หน้าที่ทางด้านภาษาหรือสถานการณ์การสื่อสาร (Language functions/communication events) ได้แก่ หัวข้อที่เกี่ยวข้อง (topic to be dealt with) แนวคิดที่เกี่ยวข้อง (notions involved) วาทกรรมและทักษะเชิงโวหารที่จำเป็น (discourse and rhetorical skills required) ช่องทางการสื่อสาร (channel of communication) สื่อในการสื่อสาร (medium of communication) วิธีในการสื่อสาร (mode of communication) และ (4) ความหลากหลายของภาษาเป้าหมาย (target language) ได้แก่ เนื้อหาด้านไวยากรณ์ (grammatical content) เนื้อหาด้านคำศัพท์ (lexical content) แบบฝึกด้านภาษา (language practice)

สรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นหลักสูตรที่ออกแบบมาเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนทั้งด้านหัวข้อและเนื้อหา และมีความสัมพันธ์กับอาชีพของผู้เรียน การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมีลักษณะที่สำคัญคือเป็นการสอนที่เน้นสนองตอบความต้องการด้านอาชีพ และมีจุดมุ่งหมายในการนำภาษาไปใช้ในการฝึกอบรมด้านอาชีพ แบ่งออกเป็น 2 ประเภทหลัก ๆ คือ ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทางวิชาการ และภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทางวิชาชีพ

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

เทย์เลอร์ (อ้างถึงใน ปิยนุช อุดมเกียรติสกุล, 2558, หน้า 31) ได้ให้ความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารว่า เป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับภาษาที่จะเรียน กล่าวคือ เรียนรู้ภาษาด้วยการใช้ภาษามากกว่าเรียนด้วยการศึกษาโครงสร้างทางภาษา ดังนั้น ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจึงหมายถึง ความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพและคล่องแคล่ว สามารถใช้ภาษาสื่อความเข้าใจทางวัฒนธรรมและสังคมได้อย่างถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับ รสรินทร์ ปิ่นแก้ว (2560, หน้า 22) ที่กล่าวว่า หลักการของภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารคือการจัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียนเพื่อให้ได้ใช้ภาษาเป็นสื่อในการแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด ค่านิยมและการสื่อความหมายตามความต้องการ โดยกำหนดสถานการณ์เช่นเดียวกับที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงเพื่อให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีความหมาย เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่ผู้สอนได้สอน ขณะที่ พรณี โรจนเบญจกุล, ศรีปริญญา ฐปกระจ่าง และชาญเดช เจริญ

วิริยะกุล (2561, หน้า 35) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นสิ่งสำคัญของนักศึกษาในอนาคต เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะทำให้ นักศึกษาสามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติในเชิงการพูด แนะนำ อธิบายสถานที่ต่าง ๆ รวมทั้ง การสนทนาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันได้ และยังส่งผลต่อการ บริหารองค์กรด้วย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาที่สองและแนวทางการสอนภาษาต่างประเทศ

1. การวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา

เวนริช (อ้างถึงใน สุธิณี สุขตระกูล, 2558, หน้า 2-3) กล่าวว่า ผู้ที่สอนภาษาจะมีปัญหาในเรื่อง การที่ภาษาหนึ่งจะเข้ามาแทรกซ้อนอีกภาษาหนึ่ง ทั้งในด้านเสียง คำ ไวยากรณ์ โดยอิทธิพลในทางลบ จะมี ผลต่อการใช้ภาษาเป้าหมาย ซึ่งอิทธิพลในทางลบที่เข้าไปแทรกซ้อนอีกภาษาหนึ่งนี้เรียกว่า ความสับสน หรือ interference โดยในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างคำว่า การแทนที่ หรือการถ่ายโยง (transfer) กับคำว่า ความสับสนทางภาษา (interference) นั้น สุธิณี สุขตระกูล (2558, หน้า 3-7) อธิบายไว้ว่า การแทนที่ ก็คือ การที่ผู้เรียนภาษาหนึ่งมาเรียนอีกภาษาหนึ่งทำให้เกิดความสับสนในการใช้เกณฑ์ทางภาษา โดยนำเอา กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษาแรกมาใช้กับภาษาที่สอง ส่วนความสับสนทางภาษานั้นหมายถึง ความ ผิดพลาดที่เกิดจากการนำกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ของภาษาแรกมาใช้กับภาษาที่สอง และกล่าวว่าการแทนที่ ทางภาษามีผลอย่างมากในการเรียนภาษาทั้งในแง่บวกและแง่ลบ การแทนที่ภาษาในแง่บวกหมายถึง เมื่อ เรียนภาษาแรกแล้วนำสิ่งที่เรียนจากภาษาแรกไปช่วยในการเรียนภาษาที่สอง การแทนที่ทางภาษาในแง่ลบ หมายถึง เมื่อเรียนภาษาแรกแล้ว นำสิ่งที่เรียนจากภาษาแรกไปทำให้เกิดความสับสนในการเรียนรู้ภาษาที่ สองมากขึ้น ซึ่งเป็นปัญหาต่อการเรียน ความสับสนทางภาษาในด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ ว่ามักเกิดจาก การที่ผู้เรียนภาษาใช้ความรู้ในเรื่องการเรียงคำเป็นประโยคอันได้แก่ความรู้เรื่องพจน์ เพศ ต่าง ๆ เหล่านี้มา จากภาษาแรก มาสร้างเป็นโครงสร้างวลีหรือประโยคในภาษาที่สอง และการแทนที่ทางภาษานี้เกิดขึ้นโดยที่ ผู้เรียนไม่รู้ตัวและแก้ไขได้ยาก ทั้งนี้ยกตัวอย่างปัญหาในการใช้กาลในภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยซึ่งเป็ นการใช้ไม่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ เช่นประโยคว่า

I live in Chiangmai for three years.

Do you remember to post my letters?

นอกจากนี้ ยังมีตัวอย่างปัญหาเรื่องการใช้คำคุณศัพท์ในการพูดหรือเขียนภาษาอังกฤษ เช่น That girl beautiful แทนที่จะใช้คำว่า That girl is beautiful หรือ fish broiled แทนที่จะเป็น broiled fish ขณะที่ ฟรีแมน และ ลอง (Freeman & Long, 2000, pp. 52-53) กล่าวถึงการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาที่พยายามจะอธิบาย กระบวนการในการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยการนำภาษาสองภาษามาเปรียบเทียบกันอย่างเป็นระบบ ทั้งนี้ เพื่อ หาความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างภาษาแม่และภาษาเป้าหมายเพื่อช่วยในการเรียนการสอนภาษา

มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งการเรียนภาษาโดยการเปรียบเทียบกับภาษาแม่นั้น ทำให้เกิดการแทรกซ้อนจากภาษาแม่ตั้งแต่ระดับเสียงไปจนถึงการสื่อสารโดยไม่ใช้คำพูด

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีในการสื่อสาร

การศึกษากลวิธีการสื่อสารของผู้เรียนนั้นมีปัจจัยที่สำคัญหลายประการ เช่น เพศ ระดับของภาษา ความสามารถในการใช้ภาษา สติปัญญา อายุ ทักษะคิด เป็นต้น จักรี บุญญเมธี และ เพ็ญพิสาข์ ศรีวรรณารด (2561) ศึกษาเรื่อง กลวิธีการสื่อสารในการพูดภาษาสเปนของผู้เรียนชาวไทย โดยเปรียบเทียบการเลือกใช้กลวิธีการสื่อสารของผู้เรียนในแต่ละระดับภาษา รวมทั้งศึกษาประสิทธิภาพการสื่อสารจากการใช้กลวิธีแต่ละประเภทของผู้เรียนที่มีระดับภาษาและความถนัดในการเลือกใช้กลวิธีการสื่อสารต่างกัน ผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนมีการใช้กลวิธีประเภทการทำให้สัมฤทธิ์ผลในการแก้ไขปัญหาในการพูดมากที่สุด ทั้งนี้กลวิธีที่ใช้แล้วก่อให้เกิดประสิทธิภาพการสื่อสารมากที่สุด คือการแก้ไขด้วยตนเอง และกลวิธีการสื่อสารที่ผู้เรียนใช้แล้วก่อให้เกิดประสิทธิภาบน้อยที่สุดคือการสลับภาษา มนัสวี ดวงลอย (2558) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) สำรวจความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ (2) ศึกษาปัญหาและปัจจัยของปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ได้แก่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอ คณะบริหารธุรกิจ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะละ 50 คน รวมทั้งสิ้น 350 คน โดยใช้หลักการสุ่มแบบแบ่งชั้น และการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจ และแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและปัจจัยของปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษา ผลการศึกษาพบว่า (1) นักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ สามารถทำแบบทดสอบการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจได้ค่าเฉลี่ยคะแนนรวมทั้งหมดเท่ากับ 1.94 คิดเป็นร้อยละ 38.8 โดยนักศึกษาทำคะแนนในส่วนของการหาคำอ้างอิงได้มากที่สุด และการหาหัวเรื่องเป็นทักษะที่นักศึกษาทำคะแนนได้น้อยที่สุด และ (2) นักศึกษามีปัญหาและปัจจัยที่มีผลต่อปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันในแต่ละคณะสำหรับปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่า ปัญหาในด้านคำศัพท์เป็นปัญหาที่พบมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ด้านความเข้าใจ ด้านไวยากรณ์ และด้านประสบการณ์ส่วนตัว ตามลำดับ สำหรับปัจจัยที่พบว่า มีผลต่อปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษมากที่สุด ได้แก่ ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ปัจจัยส่วนตัวของนักศึกษา และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางบ้าน ตามลำดับ

ศิริพร พละโชติ และอดิสร เนาวนนท์ ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านเขาหิน อำเภอลองหาด จังหวัดสระแก้ว ในภาคเรียนที่ 2 จำนวน 34 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่มเครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ Body actions แบบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษและแบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 2.32 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.01 หลังเรียนคะแนนเฉลี่ย 7.85 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.42 และคะแนนเฉลี่ยความก้าวหน้า 5.53 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.44 ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อัศวิน ดวงปัญญารัตน์ (2558) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา 001111 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน (fundamental English) ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยพะเยา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา 001111 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยพะเยา ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนรายวิชา 001111 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน จำนวน 278 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา 001111 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยพะเยา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลางเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ปัจจัยด้านผู้สอนรายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐานเป็นปัจจัยสูงสุด ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต รองลงมา ได้แก่ ปัจจัยด้านเพื่อนร่วมชั้นเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ปัจจัยด้านเนื้อหา การวัดและประมวลผลรายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ปัจจัยด้านอาคารสถานที่และสื่อการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน และปัจจัยด้านพฤติกรรมกรเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ตามลำดับ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดการวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ 1 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ได้รับจากการสร้างชุดการสอน ที่ผู้วิจัยได้สร้างเพื่อประกอบการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีรายละเอียดของวิธีดำเนินการศึกษา ดังนี้

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยในรูปแบบการวิจัยเชิงพัฒนา (research and development)

กลุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทั้งหญิงและชายที่ศึกษาในคณะวิทยาการจัดการ ปีการศึกษา 1/2561

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทั้งหญิงและชายที่ศึกษาในคณะวิทยาการจัดการ ปีการศึกษา 1/2561 จำนวน 45 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. แบบทดสอบความสามารถด้านภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบความสามารถด้านภาษาอังกฤษ เป็นชุดข้อสอบแบบปรนัยแบบสี่ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ 60 คะแนน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามหลักสูตรของมหาวิทยาลัยฯ โดยวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษ 6 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านการออกเสียง (2) ด้านไวยากรณ์ (3) ด้านการสนทนา (4) ด้านคำศัพท์ (5) ด้านการอ่าน และ (6) ด้านการเขียน

2. แบบทดสอบการวัดความสามารถทักษะภาษาอังกฤษ เป็นข้อคำถามแบบอัตนัย เพื่อวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษ 5 ด้าน ได้แก่ (1) การฟังเพื่อจับใจความสำคัญ (2) การฟังเพื่อหารายละเอียดเฉพาะ (3) การอนุมานหรือลงความเห็น (4) การคาดคะเน และ (5) การสรุปความ

การหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้ง 2 ฉบับ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องแล้วนำเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาว่าข้อสอบแต่ละข้อวัดตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ และตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาความเหมาะสมด้านภาษา เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข โดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านทำการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมโดยมีเกณฑ์การให้คะแนน จากนั้นได้วิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมโดยใช้สูตร IOC (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, หน้า 124) เลือกข้อสอบไว้ได้ 70 ข้อ ที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60 ถึง 1.00 โดยทำการตัดทิ้งจำนวน 10 ข้อ ให้เหลือ 60 ข้อ แล้วนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ตรวจสอบและแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องแล้ว จำนวน 60 ข้อ ไปทดสอบกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ทั้งหญิงและชายที่ศึกษาในคณะวิทยาการจัดการ ปีการศึกษา 1/2561 ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง นำข้อสอบที่คัดเลือกไว้จำนวน 60 ข้อ นำไปวิเคราะห์หาความเที่ยงทั้งฉบับ โดยใช้สูตรของ Lovett (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, หน้า 93) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.8198 แล้วพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการทดลองกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1/2561 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี จำนวน 45 คน โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ที่ผ่านมาตรวจสอบคุณภาพแล้วจำนวน 60 ข้อ ทดสอบก่อนที่จะทำการทดลองสอนในคาบแรกเพื่อศึกษาความรู้เดิมของนักศึกษาแล้วทำการเก็บข้อมูลที่ได้จากการทำแบบทดสอบไว้เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นต่อไป

2. ดำเนินการทดลองสอน โดยใช้ชุดการสอนเพื่อวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 6 หน่วยย่อย รวม 12 ชั่วโมง ทำการทดลองสอนในภาคเรียนที่ 1/2561 และดำเนินการทดสอบท้ายบทเรียนในแต่ละแผนการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ

3. ทดสอบหลังเรียน (Post-test) หลังจากทำการทดลองสอนครบ 6 หน่วยย่อยโดยใช้ชุดความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี แล้วทำการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียนแล้วทำการตรวจให้คะแนนทั้งสองครั้ง แล้วนำไปวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อหาค่าเฉลี่ยของคะแนนที่นักศึกษาทำได้

การวิเคราะห์ข้อมูล

การพัฒนาชุดการวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1/2561 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานีครั้งนี้ มีการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

1. หาประสิทธิภาพของแบบทดสอบท้ายบทแต่ละบทในชุดการสอนเพื่อวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1/2561 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ตามเกณฑ์ 80/80 ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1.1 นำแบบทดสอบท้ายบทของแต่ละหน่วยย่อยในชุดการสอนเพื่อวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างมาตรวจให้คะแนน

1.2 นำคะแนนของนักศึกษาทุกคนในกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากแบบฝึกหัดประจำหน่วยย่อยและผลแต่ละหน่วยย่อยในชุดการสอนมาหาค่าเฉลี่ยและคิดค่าร้อยละจากคะแนนเต็มทั้งหมดในบทหน่วยย่อย ซึ่งเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) ของชุดการวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้พัฒนาขึ้น

1.3 นำแบบทดสอบท้ายบทของนักศึกษาทุกคนในกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษามาตรวจให้คะแนน

1.4 นำคะแนนจากแบบทดสอบหลังเรียนของนักศึกษามาหาค่าเฉลี่ย และคิดเป็นร้อยละจากคะแนนเต็ม ซึ่งเป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) ของชุดวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษ

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษา ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนชุดการวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยใช้การทดสอบแบบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระจากกัน (*t test independent sample*) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ดำเนินการ ดังนี้

ขั้นที่ 1 บันทึกคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน โดยชุดการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาเป็นรายบุคคล

ขั้นที่ 2 คำนวณค่าผลต่างจากคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นรายบุคคล

ขั้นที่ 3 ทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ชุดการวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี หลังเรียนกับก่อนเรียน โดยใช้การทดสอบแบบกลุ่มตัวอย่างที่มีความเป็นอิสระจากกัน โดยการคำนวณจากสูตรและเปิดตารางเปรียบเทียบที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัย

1. จากการคำนวณพบว่า ชุดการวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1/2561 มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ (E1/ E2) โดยเฉลี่ย 81.70/89.48 โดยมีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) เท่ากับ 81.70 และค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) เท่ากับ 89.48 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 แสดงว่าประสิทธิภาพของชุดการวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1/2561 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษโดยใช้สถิติค่า *t* (*t test*) พบว่านักศึกษามีความก้าวหน้าด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีประสิทธิผลเท่ากับ 8.273 ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้จริงเมื่อเรียนโดยชุดการวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษจริง

3. จากการวัดความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ทักษะที่นักศึกษาทำคะแนนได้มากที่สุด คือ การฟังเพื่อจับใจความสำคัญ รองลงมาคือ การคาดคะเน การฟังเพื่อหารายละเอียดเฉพาะการสรุปความ และการอนุมานหรือลงความเห็น ตามลำดับ

อภิปรายผล

ผลการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี มีประเด็นน่าสนใจที่นำมาอภิปรายดังนี้

1. ผลการพัฒนาชุดการสอนเพื่อวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษ เป็นไปตามเกณฑ์ที่พัฒนาขึ้น โดยมีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) เท่ากับ 81.70 และค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) เท่ากับ 89.48 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 อาจเป็นเพราะชุดการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษสามารถทำให้นักศึกษาเข้าใจการออกเสียง ไวยากรณ์ การสนทนา รู้คำศัพท์เพิ่ม มีทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนเพิ่มขึ้นทำให้การเรียนการสอนเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งส่งผลให้ชุดการวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษเป็นมาตรฐานการวัดระดับความสามารถทางภาษาและเครื่องมือสำคัญในการเรียนการสอนต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรณี โรจนเบญจกุล และคณะ (2561) ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา พบว่า นักศึกษามีการพัฒนาความสามารถหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80

2. ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อเปรียบเทียบคะแนนระหว่างก่อนและหลังจากที่เรียนด้วยชุดการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษามีความก้าวหน้าด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น อาจเป็นเพราะชุดการวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษมาตรฐานตามเกณฑ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งผลที่ได้สามารถนำไปปรับปรุงและพัฒนาความสามารถในการพูด การฟัง และความเข้าใจในภาษาต่างประเทศ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 1/2561 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ให้มีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษที่ทัดเทียมกับต่างชาติได้ และถือเป็นการเตรียมความพร้อมรวมไปถึงการเร่งพัฒนาระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น เพื่อสร้างความได้เปรียบทั้งการแข่งขันในตลาดแรงงานภายในประเทศและประเทศอื่นได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วันดี ศรีสวัสดิ์ (2558) ได้ศึกษาเรื่อง ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนกับการปรับตัวด้านภาษาของนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ พบว่า นักศึกษามีการปรับตัวและการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนศึกษา โดยมีความพร้อมในทักษะภาษาอังกฤษมากที่สุด

3. ผลความสามารถด้านภาษาอังกฤษ พบว่า ทักษะที่นักศึกษาทำคะแนนได้มากที่สุด คือ การฟัง เพื่อจับใจความสำคัญ รองลงมาคือการคาดคะเน การฟังเพื่อหารายละเอียดเฉพาะการสรุปความ และการอนุมาน หรือลงความเห็น ตามลำดับ อาจเป็นเพราะนักศึกษามีความสนใจในภาษาอังกฤษ จึงทำให้มีทักษะในการฟัง ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาวิธีแก้ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการฟังภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไปในอนาคต ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรณี โรจนเบญจกุล และคณะ (2561) พบว่า นักศึกษามีความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับมาก โดยส่วนใหญ่จะสร้างทักษะใหม่ ในการเข้าถึงเทคโนโลยีเพื่อฟังจับใจความสำคัญ

ของสำเนียงภาษาอังกฤษ อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วันดี ศรีสวัสดิ์ (2558) พบว่า นักศึกษาปรับตัวโดยการพยายามจับใจความสำคัญของภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมพร้อมการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการศึกษา

1. ชุดการวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ สามารถเป็นมาตรฐานการวัดระดับความสามารถทางภาษาและเครื่องมือสำคัญในการเรียนการสอนต่อไปได้
2. ในการวัดความสามารถภาษาอังกฤษพบว่า ทักษะที่นักศึกษาทำคะแนนได้มากที่สุดคือ ทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ รองลงมาคือทักษะการคาดคะเน ทักษะการฟังเพื่อหารายละเอียดเฉพาะทักษะการสรุปความและทักษะที่นักศึกษาทำคะแนนได้ต่ำที่สุดคือ ทักษะการอนุมานหรือลงความเห็นซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาวิธีแก้ปัญหการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการฟังภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไปในอนาคตได้

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรนำชุดการวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษไปทดสอบกับนักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ทุกคณะหรือการศึกษาวิจัยที่ครอบคลุมกลุ่มตัวอย่างนักเรียน นักศึกษาทุกระดับ ทุกประเภท ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และอื่น ๆ จะช่วยให้มองเห็นภาพรวมในเรื่องดังกล่าว หรือภาพรวมของประเทศไทยอันจะส่งผลให้เกิดแนวคิดในการหาวิธีการช่วยให้นักเรียนนักศึกษาไทยประสบความสำเร็จในเรื่องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และ/หรือการฟังในรูปแบบอื่น ๆ มากยิ่งขึ้น
2. ควรทำการศึกษาความสามารถภาษาอังกฤษทางด้านอื่น ๆ ได้แก่ การอ่าน การเขียน เพื่อศึกษาความเข้าใจความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทุกมิติเพื่อความเทียบเท่าด้านความสามารถภาษาอังกฤษในทุกเวทีของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและนานาชาติ

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2562). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: พัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.).
- จักรี บุญญเมธี และเพ็ญพิสาข์ ศรีวรรณรณ. (2561). *กลวิธีการสื่อสารในการพูดภาษาสเปนของผู้เรียนชาวไทย*. วารสารมนุษยศาสตร์วิชาการ, 25(2), 209-231.
- ชยาพล ชมชัยยา. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยที่ทำงานอยู่ในกรุงเทพมหานคร. *วารสารวิชาการบัณฑิตวิทยาลัยสวนดุสิต*, 12(2), 167-184.
- ณัฐนันท์ ฤทธิรัตน์ และธัญญา ชีรมณี. (2557). *รายงานการวิจัยเรื่อง ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย*. สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- ปิยนุช อุดมเกียรติสกุล. (2558). รายงานการวิจัยเรื่อง ทักษะคิดต่อภาษาอังกฤษส่งผลต่อกลวิธีการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเอกชน ในเขตจังหวัดปทุมธานี. สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- พรทิศา คงคุณ. (2558). รายงานการวิจัยเรื่อง ความรู้ การรับรู้ผลกระทบ และแนวทางการเตรียมความพร้อม เข้าสู่ประชาคมอาเซียนของนักศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์. นราธิวาส: มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์.
- พรรณี โรจนเบญจกุล ศรีปริญญา ฐปกระจ่าง และชาญเดช เจริญวิริยะกุล. (2561). รายงานการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- มนัสวี ดวงลอย. (2558). รายงานการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษา ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- มาละ แก้วบัวดี. (2562). การศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้วยการสอน โดยใช้เกมของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพนครปฐม. นครปฐม: วิทยาลัยการอาชีพนครปฐม.
- รสรินทร์ ปิ่นแก้ว. (2560). รายงานการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัย อาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วันดี ศรีสวัสดิ์. (2558). ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนกับการปรับตัวด้านภาษาของนักศึกษา คณะ ศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- ศิริพร พละโชติ และอดิสร เนาวนนท์. (2561). การศึกษาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วารสารราชพฤกษ์.บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครราชสีมา.
- วิภาณี เพ็ชรมาก. (2559). รายงานการวิจัยเรื่อง กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้น ปีที่ 3 ในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน. (2561). คู่มือนักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2561. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2561). ความสามารถของแรงงานไทย. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- สุธิณี สุขตระกูล. (2558). วิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุวรรณา ดีไพบูลย์ ทวีศักดิ์ ชันยศ และวิราพร พงศ์อาจารย์. (2559). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดวิถีธรรมชาติ.

วารสารวิชาการบัณฑิตวิทยาลัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลย์สงคราม.
อศวิน ดวงปัญญารัตน์. (2558). รายงานการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา 001111
ภาษาอังกฤษพื้นฐาน (fundamental English) ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยพะเยา. พะเยา:
มหาวิทยาลัยพะเยา.

Adler, Max K. (2009). *Motivating economic achievement*. New York: The Free Press.

Belcher, D. D. (2006). *English for specific purposes: Teaching to perceived needs and imagined futures in
worlds of work, study, and everyday life*. *TESOL quarterly*, 40(1), 133-156.

Brown, B. S. (2000). The cognition of discovery defining a rhetorical problem: College Composition and
Communication.

Brown, B. S. (2001). *Taxonomy of educational objectives, handbook I: The cognitive domain*. New York:
David McKay Co Inc.

Brown, P. (1987). *Politeness: Some universals in language usage* (Vol. 4). Cambridge university
press.

Canale, D. (1984). *Free L-carnitine in human semen: its variability in different andrologic pathologies*.
Fertility and Sterility, 42(2), 263-267.

Ferguson, C. A. (1997). *Harris tests of lateral dominance* (3rd ed.). New York: The Psychological
Corporation.

Corder, S. P. (1974). Error analysis. *The Edinburgh Course in Applied Linguistics*, 3, 122-131.

Diallo, B. A. (2007). *Language and content*. Reading, MA: Addison-Wesley.

Freeman, D., & Long, M. H. (2000). *Testing ESL composition: A practical approach*. Rowley, Mass:
Newbury House.

Evans, D., & John, St. (1998). *Writing: Research, theory and application*. Oxford: Pergamon.

Gatehouse, K. (2001). Key issues in English for specific purposes (ESP) curriculum
development. *The Internet TESL journal*, 7(10), 1-10.

Harmer, M. (1998). The effect of education, assessment and a standardised prescription on postoperative
pain management the value of clinical audit in the establishment of acute pain services.
Anaesthesia, 53(5), 424-430.

Hedge, J. M. (2002). *Learning strategies in second language acquisition*: Cambridge: Cambridge
University Press.

- Hutchinson, T., & Waters, A. (1996). *Interface: English for technical communication*. Students' book. Harlow: Longman.
- Littlewood, W. T. (1983). Contrastive pragmatics and the foreign language learner's personality. *Applied Linguistics*, 4(3), 200-206.
- Munby, J. (1978). 1978: *Communicative syllabus design*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Nunan, D. (1999). *Second Language Teaching & Learning*. Florence, KY: Heinle & Heinle Publishers.
- Odlin, T. (1999). An army, a navy, and Ebonics. *Language Contact, Variation, and Change* (pp.195-233). (Studies in Language 32.) Joensuu, Finland: University of Joensuu. Retrieved from [www. Cohums.ohio-state.edu/English/people/odlin.1/paper/ebonjoy1.htm](http://www.Cohums.ohio-state.edu/English/people/odlin.1/paper/ebonjoy1.htm)
- Richard, J. C., & Platt, H. (1992). *Dictionary of language teaching & applied linguistics*. Essex, England: Longman.
- Richards, J. C., & Schmidt, R. (2002). *Longman dictionary of applied linguistics and language teaching*. Harlow, UK: Longman.
- Robert A. Hall, jr. (1979). Subjectless verbs and the primacy of the predicate in Romance and Latin. *Current Issues in Linguistic Theory*, 11, 317-323.
- Robinson, P. C. (1991). *ESP today: A practitioner's guide*, New York: Prentice Hall.
- Romaine, S. (2009). Language, culture, and identity across nations. *The Routledge International Companion to Multicultural Education*, 10(1), 373-384.
- Sanchez, A., & Iglesias, A. (2004). Lupus arthropathy: Historical evolution from deforming arthritis to rhupus. *Clinical rheumatology*, 23(6), 523-526.
- Savignon, S. J. (1983). *Communicative competence: Theory and classroom practice*. Reading, MA: Addison-Wesley Publishing
- Stevens, P. (1988). The learner and teacher of ESP. *ESP in the Classroom: Practice and Evaluation*, 31, 91-119.
- Weinreich, U. (1970). *Languages in contact/Uriel Weinreich*. Paris, NY: Mouton Publishers.
- Yalden, J. (1983). *The communicative syllabus: Evolution, design, and implementation*. Toronto: Pergamon.